

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 554

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 5 iulie 2019

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
122.		precum și a unor obligații care rezultă pentru România din regulamentele adoptate la nivelul Uniunii Europene în domeniul serviciilor de navigație aeriană	3
— Lege pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2016 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terțelor persoane prin accidente de vehicule și de tramvaie.....	2	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
551.		Decizia nr. 195 din 9 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă din 1865 și ale art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă	4–5
— Decret privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2016 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terțelor persoane prin accidente de vehicule și de tramvaie.....	2	Decizia nr. 221 din 9 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă	6–7
★			
125.		Decizia nr. 230 din 16 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 466 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală	8–10
— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2018 privind modificarea Ordonanței Guvernului nr. 46/1998 pentru stabilirea unor măsuri în vederea îndeplinirii obligațiilor asumate de România prin aderarea la Convenția internațională EUROCONTROL privind cooperarea pentru securitatea navigației aeriene și la Acordul multilateral privind tarifele de rută aeriană, precum și a unor obligații care rezultă pentru România din regulamentele adoptate la nivelul Uniunii Europene în domeniul serviciilor de navigație aeriană	3	Decizia nr. 297 din 7 mai 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (5 ¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice	11–13
554.		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2018 privind modificarea Ordonanței Guvernului nr. 46/1998 pentru stabilirea unor măsuri în vederea îndeplinirii obligațiilor asumate de România prin aderarea la Convenția internațională EUROCONTROL privind cooperarea pentru securitatea navigației aeriene și la Acordul multilateral privind tarifele de rută aeriană,		857/2.463/939. — Ordin al ministrului sănătății, al ministrului finanțelor publice și al ministrului muncii și justiției sociale privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2019 al Companiei Naționale „UNIFARM” — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Sănătății	14–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru respingerea Ordonanței de urgență
a Guvernului nr. 54/2016 privind asigurarea obligatorie
de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse
terțelor persoane prin accidente de vehicule și de tramvaie**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54 din 14 septembrie 2016 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terțelor persoane prin accidente de vehicule și de tramvaie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 723 din 19 septembrie 2016.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 3 iulie 2019.
Nr. 122.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET****privind promulgarea Legii pentru respingerea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2016
privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto
pentru prejudicii produse terțelor persoane
prin accidente de vehicule și de tramvaie**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2016 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terțelor persoane prin accidente de vehicule și de tramvaie și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 3 iulie 2019.
Nr. 551.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2018 privind modificarea Ordonanței Guvernului nr. 46/1998 pentru stabilirea unor măsuri în vederea îndeplinirii obligațiilor asumate de România prin aderarea la Convenția internațională EUROCONTROL privind cooperarea pentru securitatea navigației aeriene și la Acordul multilateral privind tarifele de rută aeriană, precum și a unor obligații care rezultă pentru România din regulamentele adoptate la nivelul Uniunii Europene în domeniul serviciilor de navigație aeriană

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33 din 3 mai 2018 privind modificarea Ordonanței Guvernului nr. 46/1998 pentru stabilirea unor măsuri în vederea îndeplinirii obligațiilor asumate de România prin aderarea la Convenția internațională EUROCONTROL privind cooperarea pentru securitatea navigației aeriene și la Acordul multilateral privind tarifele de rută aeriană, precum și a unor obligații care rezultă pentru România din regulamentele adoptate la nivelul Uniunii Europene în domeniul serviciilor de navigație aeriană, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 394 din 8 mai 2018.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

PREȘEDINTELE SENATULUI
**CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON
POPESCU-TĂRICEANU**

București, 3 iulie 2019.
Nr. 125.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2018 privind modificarea Ordonanței Guvernului nr. 46/1998 pentru stabilirea unor măsuri în vederea îndeplinirii obligațiilor asumate de România prin aderarea la Convenția internațională EUROCONTROL privind cooperarea pentru securitatea navigației aeriene și la Acordul multilateral privind tarifele de rută aeriană, precum și a unor obligații care rezultă pentru România din regulamentele adoptate la nivelul Uniunii Europene în domeniul serviciilor de navigație aeriană

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 33/2018 privind modificarea Ordonanței Guvernului nr. 46/1998 pentru stabilirea unor măsuri în vederea îndeplinirii obligațiilor asumate de România prin aderarea la Convenția internațională EUROCONTROL privind cooperarea pentru securitatea

navigației aeriene și la Acordul multilateral privind tarifele de rută aeriană, precum și a unor obligații care rezultă pentru România din regulamentele adoptate la nivelul Uniunii Europene în domeniul serviciilor de navigație aeriană și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 3 iulie 2019.
Nr. 554.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 195**

din 9 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă din 1865 și ale art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă din 1865 și ale art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, excepție ridicată de RVA Insolvency Specialists SPRL din București în Dosarul nr. 4.765/2/2015* al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 855D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că dosarul se află la al doilea termen de judecată, fiind amânat din data de 7 martie 2019 pentru refacerea procedurii de citare cu autorul excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate având în vedere că în această materie există precedent constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 14 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.765/2/2015*, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă din 1865 și ale art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de RVA Insolvency Specialists SPRL din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de revizuire.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât sunt discriminatorii în raport cu reglementarea revizuirii în noul Cod de procedură civilă, accesul la calea de atac a revizuirii pentru motivul încălcării principiului securității juridice fiind mult mai facil. În prezent sunt aplicabile două legi organice, Codul de procedură civilă din 1865 și noul Cod de procedură civilă, de valoare egală, care reglementează

condițiile de acces la calea de atac a revizuirii pentru același motiv (încălcarea securității raporturilor juridice), însă în condiții diferite, Codul de procedură civilă din 1865 limitând accesul justițiabilului la calea de atac a revizuirii numai la situațiile în care există identitate de obiect, părți, cauză și numai dacă hotărârea evocă fondul. Se mai susține că nu poate fi asigurat tratamentul egal al cetățenilor în fața legii dacă se permite accesul la această cale de atac numai unei categorii de cetățeni, respectiv numai celor care au avut „șansa” ca cel de-al doilea proces în care s-a încălcat principiul securității juridice să fi început după data intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă.

7. În aceste condiții rămâne un vid legislativ în care hotărârile judecătorești viciate de încălcarea principiului securității raporturilor juridice în cazurile în care nu există identitate de părți, obiect și cauză nu mai pot fi reformate, cu evidenta încălcare a principiilor egalității în drepturi a cetățenilor, accesului liber la justiție și dreptului la apărare, consacrate în Legea fundamentală.

8. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă** apreciază că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere drepturilor, libertăților și principiilor constituționale invocate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă din 1865 și ale art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, care au următorul cuprins:

— Art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă din 1865: *„Revizuirea unei hotărâri rămase definitivă în instanța de apel sau prin neapelare, precum și a unei hotărâri dată de o instanță de recurs atunci când evocă fondul, se poate cere în următoarele cazuri: [...] 7. dacă există hotărâri definitive potrivit date de instanțe de același grad sau de grade*

deosebite, în una și aceeași pricină, între aceleași persoane, având aceeași calitate.”;

— Art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012: „Dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare.”

14. În legătură cu obiectul excepției de neconstituționalitate, se constată că la data de 15 februarie 2013 au intrat în vigoare majoritatea dispozițiilor din noul Cod de procedură civilă. Având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, dar și dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale criticate din Codul de procedură civilă din 1865, întrucât continuă să își producă efecte în cauză.

15. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept, respectiv obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale, precum și a respectării legii, art. 11 alin. (1) și (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 124 privind înfăptuirea justiției și în art. 129 privind folosirea căilor de atac.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare cu cele formulate în prezenta cauză, prin Decizia nr. 312 din 9 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 11 august 2017.

17. Cu referire la dispozițiile art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă din 1865, Curtea a constatat că autoarea excepției de neconstituționalitate pornește de la o premisă eronată, aceea potrivit căreia noul Cod de procedură civilă nu mai prevede condiția triplei identități (de părți, obiect și cauză) în legătură cu posibilitatea formulării căii extraordinare de atac a revizuirii, astfel încât noua reglementare ar fi mult mai ușor de accesat față de cea cuprinsă în Codul de procedură civilă din 1865, ceea ce generează discriminări.

18. Autoritatea de lucru judecat constituie un efect important al hotărârii judecătorești, ca act jurisdicțional emanând de la o

putere publică a statului, efect care determină încheierea litigiului de o manieră care să nu mai permită readucerea lui în fața instanței, indiferent că aceasta s-ar realiza pe cale principală sau în mod incidental, într-un proces ulterior care ar avea legătură cu ceea ce s-a tranșat jurisdicțional anterior.

19. Art. 431 din noul Cod de procedură civilă și art. 1.201 din Codul civil din 1864 prevăd că o persoană nu poate sta într-o nouă judecată în aceeași calitate (ca titulară a acelorași drepturi și obligații dintr-un raport juridic dedus judecării. Așadar, indiferent de formulările utilizate de Codul de procedură civilă din 1865 sau de noul Cod de procedură civilă [art. 509 alin. (1) interpretându-se în conformitate cu art. 431], pentru a exista autoritate de lucru judecat trebuie să existe tripla identitate menționată. Aceste chestiuni țin de opțiunea legiuitorului, ca, de altfel, și modul de redactare a dispozițiilor legale.

20. Însă Curtea a constatat că autoarea excepției solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor legale criticate în sensul dorit de aceasta. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională, în calitate de legislator negativ, nu poate modifica sau completa prevederea legală supusă controlului și nici nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțeleșului său contrar Constituției.

21. Referitor la excepția de neconstituționalitate a art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012, normă intertemporală, Curtea a constatat că prin soluția legislativă analizată legiuitorul a optat ca legea de procedură nouă să se aplice numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă. Curtea a reținut că textul legal criticat a fost adoptat de legiuitor în cadrul competenței sale, astfel cum este consacrată prin prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit cărora „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”. Dispozițiile legale criticate au un caracter tranzitoriu și reprezintă voința legiuitorului.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 322 pct. 7 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de RVA Insolvency Specialists SPRL din București în Dosarul nr. 4.765/2/2015* al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași parte în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 221

din 9 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 alin. (1)
din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Lipps — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 4.270/62/2016 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.068D/2017.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 14 martie 2019, în prezența reprezentantului autoarei excepției de neconstituționalitate, domnul Corneliu Alexandru Tanco, și cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul art. 222 alin. (2) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 26 martie 2019, în vederea depunerii de concluzii scrise de către autoarea excepției de neconstituționalitate. La această dată, constatând că nu sunt prezenți toți judecătorii care au participat la dezbateri, în temeiul art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, Curtea a amânat pronunțarea pentru 9 aprilie 2019, dată la care a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 30 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.270/62/2016, **Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Lipps — S.R.L. din Brașov într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind dizolvarea unei societăți.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prin condiționările impuse de textul de lege criticat, și anume reprezentarea în fața instanței prin avocat ori consilier juridic, este afectat accesul liber la justiție al persoanei juridice care dorește să apeleze la instanțele judecătorești pentru apărarea drepturilor și intereselor sale.

5. Se arată că în cazul persoanelor juridice nu pot fi identificate nici măcar remediile consacrate de legiuitor în cazul persoanelor fizice prin dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, rezultând astfel că în cazul persoanelor juridice cheltuielile obligatorii de angajare a unui avocat sau consilier juridic se

constituie într-o sarcină disproporționată. Se mai susține că măsura reprezentării și asistării numai prin avocat și consilier juridic în fața instanței de judecată nu este proporțională cu scopul urmărit de legiuitor, avantajul public fiind nesemnificativ în raport cu gradul de afectare a drepturilor și libertăților fundamentale ale individului, ale persoanelor, indiferent de forma sub care se prezintă în fața instanței de judecată.

6. **Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins: „*Persoanele juridice pot fi reprezentate convențional în fața instanțelor de judecată numai prin consilier juridic sau avocat, în condițiile legii.*”

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, astfel cum acesta se interpretează potrivit art. 20 din Constituție și prin prisma art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că a mai analizat prevederile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă prin raportare la critici similare, constatând constituționalitatea acestora. Prin Decizia nr. 257 din 24 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 9 august 2018, paragraful 13, sau Decizia nr. 246 din 25 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 602 din 26 iulie 2017, paragraful 18, Curtea a constatat că textul de lege criticat are în vedere ipoteza reprezentării convenționale a persoanelor juridice în fața instanțelor de judecată, indiferent de etapa procesuală, în primă instanță sau în soluționarea unei căi de atac, aceasta realizându-se numai prin consilier juridic sau avocat. Ca regulă

generală, persoanelor fizice sau juridice care au calitatea de părți într-un proces legea le recunoaște posibilitatea de a-și exercita drepturile procesuale și de a îndeplini actele procedurale fie în mod direct, personal, fie prin intermediul unui reprezentant. În unele cazuri, reprezentarea este obligatorie, fiind de natură legală. Astfel, persoanele fizice lipsite de capacitate de exercițiu vor fi întotdeauna reprezentate în instanță, după caz, de către părinți sau tutori. În ceea ce privește persoanele juridice, reprezentarea legală este necesară în considerarea naturii specifice a acestor subiecte de drept, caracterizate printr-o imposibilitate obiectivă de a participa în mod direct și nemijlocit la raporturile sociale. De aceea, art. 209 din Codul civil stabilește regula potrivit căreia persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale de administrare, adică prin persoanele fizice sau juridice care, prin lege, actul de constituire sau statut, sunt desemnate să acționeze, în raporturile cu terții, individual sau colectiv, în numele și pe seama persoanei juridice. Curtea a reținut prin aceeași decizie, paragraful 19, că alături de această reprezentare legală persoanele juridice pot beneficia și de o reprezentare convențională, care, așa cum precizează textul de lege criticat și în cauza de față, se poate realiza în fața instanțelor de judecată numai prin consilier juridic sau avocat. Faptul că legiuitorul a redus posibilitatea reprezentării convenționale a persoanelor juridice în fața instanțelor doar la avocat sau consilier juridic nu este de natură să aducă atingere dreptului de acces liber la justiție, de vreme ce reprezentarea convențională este o simplă facultate, persoanele juridice păstrându-și permanent posibilitatea de a sta în justiție prin reprezentantul legal. Prin urmare, în măsura în care nu pot îndeplini exigențele impuse de prevederile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, persoanele juridice au posibilitatea de a introduce acțiuni și de a formula cereri, a ridica excepții și a propune probe, precum și de a efectua orice alt act procesual prin reprezentantul legal. Ca atare, nu se pune problema încălcării dreptului de acces liber la justiție sau a dreptului la apărare.

14. Curtea a mai reținut, prin Decizia nr. 246 din 25 aprilie 2017, paragraful 20, că există o deosebire fundamentală față de ipoteza examinată prin Decizia nr. 485 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 20 iulie 2015, prin care a constatat, referitor la prevederile art. 84 alin. (2) din Codul de procedură civilă, că, în cazul introducerii

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Lipps — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 4.270/62/2016 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

cererii de recurs, precum și în ceea ce privește susținerea acestuia, dreptul persoanei juridice de a avea un reprezentant convențional era transformat într-o obligație. Or, prevederile de lege criticate în cauza de față nu restricționează posibilitatea persoanelor juridice ca, în situația în care nu apelează la un reprezentant convențional — avocat sau consilier juridic —, să stea în justiție prin reprezentantul legal. Faptul că art. 84 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care constituie și obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, interzice implicit reprezentarea convențională a persoanelor juridice prin alte persoane decât avocat sau consilier juridic nu se poate constitui într-un fine de neconstituționalitate. Curtea a constatat, în aceeași ordine de idei, că, de vreme ce legea oferă posibilitatea reprezentării într-o manieră profesionalizată, fie prin intermediul unui avocat ales, cu care a încheiat un contract de reprezentare judiciară, fie prin consilierul juridic propriu, angajat cu contract de muncă, nu își găsește rațiunea eventuala reprezentare convențională printr-o altă persoană (juridică, în speța soluționată în precedent de Curtea Constituțională), întrucât, într-o logică firească, reprezentantul pe care și-l desemnează partea pentru a-i apăra interesele în cursul procesului trebuie să fie apt să își îndeplinească în mod eficient mandatul, ceea ce înseamnă că trebuie să aibă calitățile necesare pentru a construi o apărare rezonabilă. Or, nicio altă entitate nu poate fi mai calificată decât cele două profesii specializate în desfășurarea activității de asistență juridică și reprezentare judiciară menționate în textul de lege criticat, respectiv avocații și consilierii juridici.

15. Reținând ideea că, în cazul persoanelor juridice, subzistă în orice moment posibilitatea reprezentării legale, ca o garanție a dreptului de acces liber la justiție și a exercitării efective a dreptului la apărare, exprimată deja prin Decizia nr. 246 din 25 aprilie 2017, paragraful 23, Curtea a observat, totodată, că, potrivit art. 82 alin. (1) din Codul de procedură civilă, atunci când instanța constată lipsa dovezii calității de reprezentant a celui care a acționat în numele părții, va da un termen scurt pentru acoperirea lipsurilor. Cererea nu va fi așadar anulată automat, ci doar dacă această dovadă nu este produsă la termenul acordat în acest scop.

16. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 230

din 16 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 466 alin. (1) și alin. (2)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 466 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Romeo Beja, în Dosarul nr. 1.583/2/2017 (655/2017) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.572D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât criticile autorului sunt formulate din perspectiva termenului în care poate fi solicitată redeschiderea procesului penal, aspect care contravine dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992. Precizează că redeschiderea procesului penal are, în dreptul intern, natura juridică a unei căi extraordinare de retractare prin care se urmărește asigurarea dreptului la un proces echitabil în componenta sa referitoare la dreptul persoanei de a se prezenta personal în fața instanței și de a-și formula apărarea. Evident că este necesar ca acuzatul să depună diligențe în vederea aflării adevărului, iar nu în scopul obstrucționării cauzei. Apreciază că dispozițiile art. 466 din Codul de procedură penală respectă standardele impuse de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, iar prin criteriile pe care le impune oferă instrumente judecătorului să facă diferența între ipoteza în care o persoană nu se prezintă în fața instanței din motive obiective, independent de voința sa ori, dimpotrivă, dacă este într-o situație contrară. Consideră criticile autorului ca fiind nefondate, în condițiile în care reglementarea unor termene în care căile de atac ordinare și extraordinare să poată fi exercitate asigură securitatea raporturilor juridice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 19 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.583/2/2017 (655/2017), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 466 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Romeo Beja într-o cauză penală având ca obiect cererea de redeschidere a procesului penal formulată, în

temeiul art. 466 din Codul de procedură penală, de către autorul excepției.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că normele procesual penale criticate sunt discriminatorii, îngreșesc accesul la justiție, aduc atingere dreptului la un proces echitabil, încalcă libertatea individuală și dreptul la apărare și împiedică îndeplinirea justiției în mod egal și imparțial față de toți justițiabilii, întrucât, potrivit art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală, cererea de redeschidere a procesului penal nu poate fi formulată oricând (similar revizuirii formulate în favoarea unui condamnat), ci numai într-un termen de o lună din ziua în care condamnatul a luat cunoștință, prin orice notificare oficială, că s-a desfășurat un proces penal împotriva sa. Totodată, în opinia autorului, neprezentarea la soluționarea „recursului” atrage pentru condamnat imposibilitatea de a cere redeschiderea procesului penal, potrivit art. 466 alin. (2) din Codul de procedură penală.

6. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că, în motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul a interpretat eronat ambele texte de lege criticate. Astfel, în ceea ce privește art. 466 alin. (1) din Codul de procedură penală, acesta stabilește momentul de la care începe să curgă termenul de o lună pentru formularea unei cereri de redeschidere a procesului penal (notificarea oficială privind desfășurarea procesului). Așadar, dacă o persoană condamnată în lipsă nu a primit încă o asemenea notificare, termenul menționat nu a început să curgă, astfel că persoana respectivă nu a pierdut dreptul de a cere redeschiderea procesului penal, dacă îndeplinește și restul condițiilor legale pentru a face această solicitare. În ceea ce privește art. 466 alin. (2) din Codul de procedură penală, reține că situația premisă a formulării unei cereri de redeschidere a procesului penal constă în neprezentarea unei persoane la procesul în care este implicată. În aceste condiții, arată că nu poate înțelege care este ipoteza de neconstituționalitate a textului menționat, avută în vedere de autor.

7. Cât privește stabilirea unui termen de o lună pentru exercitarea căii de atac, instanța opinează că acest interval de timp este pe deplin suficient pentru ca cel condamnat în lipsă să decidă dacă este sau nu cazul să ceară redeschiderea procesului în care a fost implicat. Apreciază că analogia realizată de autor între posibilitatea formulării oricând a unei cereri de revizuire în favoarea unui condamnat și procedura cererii de redeschidere a procesului penal este incorectă. Gravitatea deosebită a situațiilor reglementate de lege în ipoteza cazurilor de revizuire (infrațiuni comise în legătură cu cauza, împrejurări care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate etc.), care, în marea lor majoritate, vizează posibilitatea existenței unei erori judiciare importante, impune cu necesitate invocarea lor oricând, inclusiv după decesul condamnatului. Reține că simpla judecare în lipsă a unei persoane nu echivalează cu o eroare judiciară, scopul procedurii reglementate de art. 466 din Codul de procedură penală fiind de a permite celui judecat în lipsă să solicite, dacă apreciază ca necesar, rejudecarea cauzei în care

a fost implicat. Drept urmare, nu se poate reține că cerința formulării într-un anumit termen a cererii de redeschidere a procesului penal ar avea un caracter inechitabil și discriminator.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă. În acest sens reține că autorul excepției a fost condamnat definitiv prin Sentința penală nr. 72 din 12 decembrie 2003 a Curții de Apel București — Secția I penală, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 5.459 din 28 septembrie 2005 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel încât, în cauză, sunt incidente exclusiv prevederile art. 522¹ din Codul de procedură penală anterior, care recunoșteau posibilitatea rejudecării cauzei celui condamnat în lipsă numai în cazul în care se cerea extrădarea condamnatului sau predarea acestuia în baza unui mandat european de arestare, stabilindu-se, totodată, că procedura de judecată este cea prevăzută pentru calea extraordinară de atac a revizuirii. În aceste condiții apreciază că dispozițiile criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei, potrivit art. 29 alin. (1) și alin. (5) din Legea nr. 47/1992, astfel încât excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

10. **Avocatul Poporului** precizează că a transmis punctul său de vedere în sensul constituționalității dispozițiilor art. 466 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală, acesta fiind reținut în deciziile Curții nr. 712 din 27 octombrie 2015 și nr. 736 din 3 noiembrie 2015.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 466 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală, având denumirea marginală „*Redeschiderea procesului penal în cazul judecării în lipsa persoanei condamnate*”, care au următorul cuprins: „(1) *Persoana condamnată definitiv care a fost judecată în lipsă poate solicita redeschiderea procesului penal în termen de o lună din ziua în care a luat cunoștință, prin orice notificare oficială, că s-a desfășurat un proces penal împotriva sa. (2) Este considerată judecată în lipsă persoana condamnată care nu a fost citată la proces și nu a luat cunoștință în niciun alt mod oficial despre acesta, respectiv, deși a avut cunoștință de proces, a lipsit în mod justificat de la judecarea cauzei și nu a putut încunoștința instanța. Nu se consideră judecată în lipsă persoana condamnată care și-a desemnat un apărător curs ori un mandatar, dacă aceștia s-au prezentat oricând în cursul procesului, și nici persoana care, după comunicarea, potrivit legii, a sentinței de condamnare, nu a declarat apel, a renunțat la declararea lui ori și-a retras apelul.”*

14. Autorul excepției susține că normele procesual penale criticate sunt contrare atât dispozițiilor constituționale ale art. 3 potrivit cărora România este stat de drept în care valorile supreme sunt garantate, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi a

cetățenilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind liberul acces la justiție, art. 23 alin. (12) potrivit căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii, art. 24 referitor la dreptul la apărare, art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, cât și prevederilor art. 6 — „*Dreptul la un proces echitabil*” și art. 14 — „*Interzicerea discriminării*” din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Invocă, totodată, atât dispozițiile art. 1 — „*Demnitatea*”, art. 20 — „*Egalitatea în fața legii*” și art. 21 — „*Nediscriminarea*” din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, cât și prevederile art. 1 alin. (2) — „*Normele de procedură penală și scopul acestora*”, art. 2 — „*Legalitatea procesului penal*”, art. 5 alin. (1) — „*Aflarea adevărului*”, art. 8 — „*Caracterul echitabil și termenul rezonabil al procesului penal*”, art. 10 — „*Dreptul la apărare*” și art. 83 — „*Drepturile inculpatului*” din Codul de procedură penală și art. 6 — „*Aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei*” din Codul penal.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, cu privire la admisibilitatea acesteia, Curtea reamintește jurisprudența sa potrivit căreia „*legătura cu soluționarea cauzei*”, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun aceste dispoziții legale, în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului. Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat, în primul rând, interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014, Decizia nr. 244 din 19 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 632 din 20 iulie 2018, Decizia nr. 247 din 19 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 29 iulie 2018, și Decizia nr. 295 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 687 din 7 august 2018).

16. În ceea ce privește cadrul procesual în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta a fost ridicată în Dosarul nr. 1.583/2/2017 (655/2017) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală având ca obiect cererea de redeschidere a procesului penal formulată, în temeiul art. 466 din Codul de procedură penală, de către autorul excepției, Romeo Beja, instanța de control constituțional fiind sesizată prin Încheierea din 19 aprilie 2017, pronunțată în același dosar.

17. Având în vedere cererea de redeschidere a procesului penal, Curtea reține că, prin Sentința penală nr. 72 din 12 decembrie 2003, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția I penală în Dosarul nr. 492/2002, autorul excepției a fost condamnat la pedeapsa principală de 5 ani închisoare și la pedepsele complementare constând în interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a), b) și c) din Codul penal din 1969 pe o perioadă de 3 ani și, respectiv, degradarea militară, pentru săvârșirea infracțiunii de instigare, în condițiile participăției impropriei, la subminarea puterii de stat. Ulterior, prin Decizia nr. 5.459 din 28 septembrie 2005, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în Dosarul nr. 2551/2004, a fost admis, între altele, recursul declarat de

inculpat, numai în ceea ce privește pedeapsa accesorie, interzicându-i, cu acest titlu, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 64 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal din 1969, pe durata și în condițiile art. 71 din același cod.

18. Curtea constată, totodată, că prin Sentința penală nr. 79/F din 20 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.583/2/2017 (655/2017), Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a respins, ca inadmisibilă, cererea de redeschidere a procesului penal formulată de autorul excepției. În motivarea soluției de respingere, ca inadmisibilă, a cererii de redeschidere a procesului penal, instanța de judecată a reținut, în considerentele sentinței precitate, că autorul excepției „a participat personal atât la soluționarea cauzei în primă instanță, cât și în recurs. Astfel, în fața primei instanțe, inculpatul a fost prezent personal la termenul din 3.06.2002, arătând că este de acord să fie asistat de apărătorul din oficiu, iar, ulterior, își va angaja apărător ales, precum și la termenul din 11.11.2002, când a fost de altfel și audiat. Petentul, prin apărător ales, a declarat recurs împotriva Sentinței penale nr. 72 din data de 12 decembrie 2003 și a fost prezent personal la termenele din 5.07.2004 și 10.12.2004. [...] Raportat la dispozițiile legale menționate, precum și la aspectele de fapt anterior prezentate, Curtea constată că cererea petentului Beja Romeo nu îndeplinește principala condiție de admisibilitate prevăzută de art. 466 din Codul procedură penală, și anume ca petentul să fi fost judecat în lipsă. După cum s-a arătat deja, numitul Beja Romeo a fost prezent atât în fața primei instanțe care a soluționat cauza finalizată prin condamnarea sa (Curtea de Apel București), cât și în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție care a soluționat recursurile declarate împotriva sentinței pronunțate de Curtea de Apel București, printre acestea aflându-se inclusiv cel formulat de petent. În aceste condiții, cererea petentului nu îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 469 alin. (1) raportat la art. 466 din Codul de procedură penală. Față de aceste considerente, Curtea, în baza art. 469 alin. (4) din Codul de procedură penală, va respinge ca inadmisibilă cererea de redeschidere a procesului penal formulată de petentul condamnat Beja Romeo cu privire la Sentința penală nr. 72/12.12.2003 a Curții de Apel București — Secția I Penală.”

19. În aceste condiții, având în vedere jurisprudența instanței de control constituțional anterior citată, cadrul procesual în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, soluția de respingere, ca inadmisibilă, a cererii de redeschidere a procesului penal, considerentele dezvoltate în Sentința penală

nr. 79/F din 20 aprilie 2017, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția a II-a penală în Dosarul nr. 1.583/2/2017 (655/2017), Curtea constată că, în Dosarul nr. 1.572D/2017, este incidentă o cauză de inadmisibilitate, și anume lipsa condiției interesului în invocarea excepției de neconstituționalitate, prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității normelor procesual penale criticate.

20. Cu privire la cauza de inadmisibilitate precitată, Curtea a subliniat în jurisprudența sa că, „în cadrul procesului judiciar, excepția de neconstituționalitate se înscrie în rândul excepțiilor de procedură prin care se urmărește împiedicarea unei judecăți care s-ar întemeia pe o dispoziție legală neconstituțională. Constatarea neconstituționalității unui text de lege ca urmare a invocării unei excepții de neconstituționalitate trebuie să profite autorilor acesteia și nu poate constitui doar un instrument de drept abstract. [...] Neconstituționalitatea unei dispoziții legale nu are numai o funcție de prevenție, ci și una de reparație, întrucât ea vizează în primul rând situația concretă a cetățeanului lezat în drepturile sale prin norma criticată” (Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, paragraful 30). Tot astfel, Curtea a mai reținut, într-o altă cauză, că „autorul excepției de neconstituționalitate nu are un interes real în promovarea acesteia. Astfel, posibila admitere a excepției nu ar schimba cu nimic situația acestuia [...]” (Decizia nr. 315 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 24 iulie 2014, paragraful 20, cu referire la Decizia nr. 29 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 3 aprilie 2014).

21. Curtea constată că cele reținute în jurisprudența precitată sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, și în prezenta cauză, unde eventuala admitere a excepției de neconstituționalitate ar sluji doar unui interes general, iar nu și cauzei în care a fost ridicată, unde nu ar produce nicio consecință, având în vedere că cererea de redeschidere a procesului penal formulată de autorul excepției a fost respinsă, ca inadmisibilă, pentru neîndeplinirea condițiilor de admisibilitate reglementate de norma procesual penală criticată. Cu alte cuvinte, în prezenta cauză, examinarea constituționalității normelor procesual penale criticate ar transforma, în mod nepermis, controlul pe calea excepției de neconstituționalitate într-un control abstract.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 466 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Romeo Beja în Dosarul nr. 1.583/2/2017 (655/2017) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 16 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 297

din 7 mai 2019

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (5¹)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit
din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice**

Valer Dorneanu	— președinte
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 1 din Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, excepție ridicată de Ministerul Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene în Dosarul nr. 27.619/3/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.314D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 841 din 13 decembrie 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia nr. 2.063 din 8 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 27.619/3/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 1 din Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul-pârât Ministerul Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 7.187 din 13 decembrie 2016, pronunțată de Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, prin care s-a admis acțiunea formulată de reclamanta Andreea Florentina Pena, referitoare la stabilirea drepturilor salariale.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) și art. 138 alin. (5). Cu privire la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, susține că, așa cum s-a reținut în jurisprudența Curții Constituționale, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, respectiv să fie clar, precis și previzibil. Or, dispozițiile de lege criticate, care au completat art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, au determinat interpretări diferite la nivelul Guvernului și Comisiei pentru muncă și protecție socială

a Camerei Deputaților — autoare a textului criticat, aspect evidențiat de următoarele documente:

— Adresa Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârștnice nr. 5.915/RP din 17 septembrie 2016, care relevă faptul că are opinii diferite de cele ale Ministerului Finanțelor Publice, fapt pentru care s-a solicitat punctul de vedere al inițiatorului alineatului neclar, și anume Comisia pentru muncă și protecție socială a Camerei Deputaților;

— Adresa Comisiei pentru muncă și protecție socială a Camerei Deputaților nr. 3.076 din 9 septembrie 2015, care evidențiază că prevederile sunt incidente personalului „din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi”. Prin sintagma „din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel” sunt desemnate alte instituții și autorități publice pentru care legislația specifică în vigoare prevede în mod expres că nivelul de salarizare al personalului din cadrul acestora se realizează prin raportare la salarizarea personalului din aparatul de lucru al Parlamentului;

— Adresa Ministerului Justiției nr. 3/68.115 din 3 septembrie 2015 în care este susținută opinia în sensul că prevederile nou-introduse vizează personalul din instituțiile și autoritățile publice salarizat la același nivel cu personalul din aparatul de lucru al Parlamentului, situație în care se regăsesc funcționarii publici și personalul contractual din sistemul justiției;

— Adresa Ministerului Finanțelor Publice nr. 427.563 din 15 iunie 2015, prin care se apreciază faptul că personalul din cadrul instituțiilor și autorităților publice locale nu intră sub incidența prevederilor alin. (5¹) al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014.

6. Se susține, astfel, că fiecare dintre cele patru instituții anterior menționate a acordat interpretare diferită pentru același text, art. 1 pct. 1 din Legea nr. 71/2015, care a completat art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 cu un alineat nou, alin. (5¹), în ceea ce privește înțelesul și aplicarea celor enunțate prin sintagma „din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel”. Mai mult, au fost numeroase solicitări ale autorităților publice locale care au cerut îndrumare cu privire la aplicabilitatea prevederilor articolului criticat, respectiv cu privire la beneficiarii acestui articol și dacă s-ar putea aplica și autorităților publice locale.

7. Totodată, se susține că, raportat la modalitatea de aplicare a prevederilor art. 1 pct. 1 din Legea nr. 71/2015, inițiatorul textului de lege criticat nu a calculat impactul asupra bugetului de stat sau al bugetelor locale, după caz, nefiind specificate elementele referitoare la angajarea cheltuielilor din bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2) din Legea finanțelor publice nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare, care se face numai în limita creditelor bugetare aprobate. Legea nr. 500/2002 prevede la art. 4 alin. (4) faptul că „angajarea și utilizarea creditelor bugetare în alte scopuri decât cele aprobate atrag răspunderea celor vinovați, în condițiile legii”. Astfel, textul de lege criticat a fost realizat fără a fi respectate prevederile art. 138 alin. (5) din Constituție, potrivit cărora „nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare”. În jurisprudența sa, Curtea a statuat necesitatea ca inițiativa legislativă să conțină informații referitoare la efectele financiare

asupra bugetului general consolidat, și anume la modificări ale cheltuielilor bugetare, precum și la calculele privind fundamentarea acestor modificări, sens în care invocă deciziile nr. 1.354 din 20 octombrie 2010 și nr. 1.358 și nr. 1.360 din 21 octombrie 2010.

8. În final, se arată că abia în anul 2016 Guvernul a reglementat, prin intervenții legislative asupra prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015, art. 3¹ alin. (1), potrivit căruia „*Prin excepție de la prevederile art. 1 alin. (1), începând cu luna august 2016, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare, aferent unui program normal al timpului de muncă, mai mic decât cel stabilit în plată la nivel maxim pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții*”. Prin această măsură s-a avut în vedere eliminarea diferențelor de salarizare pentru muncă egală, aferentă unui program de lucru normal, pentru personalul din aparatul propriu al ministerelor. În condițiile în care normele de tehnică legislativă sunt obligatorii la elaborarea proiectelor de lege de către Guvern și a propunerilor legislative aparținând deputaților sau senatorilor, având în vedere cele expuse anterior și ținând cont de faptul că sintagma „*din celelalte instituții și autorități publice*”, precum și întregul articol nu sunt concise, clare și precise, astfel încât să excludă orice echivoc, se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

9. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens invocă, în esență, jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la prezizibilitatea unei norme. În cazul de față, practic, principalul destinatar este inițiatorul actului normativ, care are competența de a face interpretarea legală a textului de a-l aplica. Prin urmare, nu se poate susține că cel care promovează soluțiile respective nu a avut „preziziune” asupra efectelor actului normativ și nu îl poate interpreta și aplica în mod corect din lipsa clarității normei. În ipoteza în care modalitatea de interpretare și aplicare a textului este apreciată de beneficiarii normei ca fiind incorectă, instanța de judecată este cea care, în cadrul unui litigiu, va proceda la analiza textului și la interpretarea judiciară a acestuia. Cu privire la susținerile referitoare la încălcarea art. 138 alin. (5) din Constituție, Guvernul invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.360 din 21 octombrie 2010, potrivit căreia „obligativitatea indicării sursei de finanțare pentru aprobarea cheltuielilor bugetare, prevăzută de art. 138 alin. (5) din Constituție, constituie un aspect distinct față de cel al lipsei fondurilor pentru susținerea finanțării din punct de vedere bugetar. Astfel, prin Decizia nr. 1.093 din 15 octombrie 2008 [...], Curtea Constituțională a reținut că stabilirea sursei de finanțare și insuficiența resurselor financiare din sursa astfel stabilită sunt două aspecte diferite: primul aspect este legat de imperativele art. 138 alin. (5) din Constituție, iar al doilea nu are caracter constituțional, fiind o problemă exclusiv de oportunitate politică, ce privește, în esență, relațiile dintre Parlament și Guvern. Totodată, dacă s-ar reține că lipsa precizării exprese a sursei de finanțare presupune, implicit, inexistența sursei de finanțare, aceasta ar echivala cu o prezumție fără suport constituțional, ceea ce este inadmisibil. Prin Decizia nr. 515 din 24 noiembrie 2004 [...], Curtea a statuat că finanțarea cheltuielilor bugetare se face din surse financiare alocate în buget, iar majorarea unor cheltuieli se finanțează fie prin suplimentarea alocațiilor bugetare din fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, fie prin rectificarea bugetară.

12. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens arată că, având în vedere dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, normele juridice nu există izolat, ci ele trebuie raportate la întreg ansamblul normativ din care fac parte. Principiul legalității, statuat prin art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și consacrat la nivel național de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, implică o obligație pozitivă a legiuitorului de a reglementa prin texte clare și precise. Norma juridică trebuie să fie enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își controleze conduita, să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 138 alin. (5) din Constituție, consideră că, așa cum a reținut Curtea Constituțională în jurisprudența sa, stabilirea sursei de finanțare și insuficiența resurselor financiare din sursa astfel stabilită sunt două aspecte diferite: primul este legat de imperativele art. 138 alin. (5) din Constituție, iar al doilea nu are caracter constituțional, fiind o problemă exclusiv de oportunitate politică, ce privește, în esență, relațiile dintre Parlament și Guvern.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este menționat în actul de sesizare, îl constituie prevederile art. 1 pct. 1 din Legea nr. 71/2015 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 6 aprilie 2015, cu modificările ulterioare, având următorul cuprins: „**Art. I.** — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83 din 12 decembrie 2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, cu următoarele modificări și completări:

1. La articolul 1, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (5¹), cu următorul cuprins:

«(5¹) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.»

16. Întrucât prevederile de lege criticate completează dispozițiile art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 cu alin. (5¹) și ținând cont de dispozițiile art. 62 teza întâi („Efectele dispozițiilor de modificare și de completare”) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, potrivit cărora „dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu

acesta”, Curtea reține că obiect al excepției îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014. Curtea observă că dispozițiile de lege criticate au fost abrogate prin art. 44 alin. (1) pct. 11 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, însă, având în vedere cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit cărora „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, precum și faptul că aceste dispoziții de lege constituie temeiul acțiunii în cadrul căreia s-a invocat excepția de neconstituționalitate, aceste dispoziții pot constitui obiect al controlului de constituționalitate.

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și în art. 138 alin. (5) potrivit căruia nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile de lege criticate au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, din perspectiva aceluiași criticilor aduse în prezenta cauză, Curtea pronunțând Decizia nr. 841 din 13 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 3 aprilie 2019.

19. Examinând critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea a constatat, la paragraful 27 al acestei decizii, că autorul excepției invocă lipsa de claritate și previzibilitate a dispozițiilor art. 1 pct. 1 din Legea nr. 71/2015, susținere pe care o motivează prin existența unor opinii diferite ale unor diverse autorități referitoare la modul de aplicare și interpretare a legii. Or, Curtea a reținut că, prin Decizia nr. 23 din 26 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 9 noiembrie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, sintagma «salarizat la același nivel» are în vedere personalul din cadrul aparatului de lucru al Parlamentului, personalul din

cadru Consiliului Concurenței, al Curții de Conturi, precum și din cadrul celorlalte autorități și instituții publice enumerate de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare; nivelul de salarizare ce va fi avut în vedere în interpretarea și aplicarea aceleiași norme este cel determinat prin aplicarea prevederilor art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în cadrul aceleiași autorități sau instituții publice”.

20. Curtea observă că actul de sesizare cu excepția de neconstituționalitate este ulterior pronunțării și publicării deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție mai sus amintite, astfel încât criticile referitoare la lipsa de claritate și previzibilitate a dispozițiilor supuse analizei de constituționalitate sunt, în mod evident, lipsite de susținere.

21. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 138 alin. (5) din Constituție, la paragraful 28 al Deciziei nr. 841 din 13 decembrie 2018, Curtea a constatat că secțiunea a 4-a din expunerea de motive a Legii nr. 71/2015 conține date referitoare la „Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (5 ani)”, fiind precizate modificările veniturilor și cheltuielilor bugetare, impactul financiar și redate calculele detaliate privind fundamentarea veniturilor și/sau cheltuielilor bugetare. Prin urmare, Curtea a apreciat că exigențele textului constituțional invocat sunt îndeplinite. Eventuala insuficiență a fondurilor alocate sau inexactitatea calculelor efectuate nu reprezintă un aspect ce poate fi supus analizei instanței de contencios constituțional. În acest sens, Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, că „stabilirea sursei de finanțare și insuficiența resurselor financiare din sursa astfel stabilită sunt două aspecte diferite: primul aspect este legat de imperativele art. 138 alin. (5) din Constituție, iar al doilea nu are caracter constituțional, fiind o problemă exclusiv de oportunitate politică, ce privește, în esență, relațiile dintre Parlament și Guvern” (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 47 din 15 septembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 28 septembrie 1993, și Decizia nr. 1.093 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 20 octombrie 2008).

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ministerul Dezvoltării Regionale, Administrației Publice și Fondurilor Europene în Dosarul nr. 27.619/3/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 mai 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII Nr. 857 din 6 iunie 2019	MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE Nr. 2.463 din 1 iulie 2019	MINISTERUL MUNCII ȘI JUSTIȚIEI SOCIALE Nr. 939 din 12 iunie 2019
---	--	---

ORDIN

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli pe anul 2019 al Companiei Naționale „UNIFARM” — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Sănătății

Având în vedere prevederile art. 4 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, aprobată cu completări prin Legea nr. 47/2014, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 17 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Justiției Sociale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății, ministrul finanțelor publice și ministrul muncii și justiției sociale emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli pe anul 2019 al Companiei Naționale „UNIFARM” — S.A., aflată sub autoritatea Ministerului Sănătății, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Sorina Pinte

Ministrul finanțelor
publice,
**Eugen Orlando
Teodorovici**

p. Ministrul muncii
și justiției sociale,
Mergeani Nicea,
secretar de stat

AUTORITATEA ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE/LOCALE
 Operatorul economic: COMPANIA NAȚIONALĂ „UNIFARM” — S.A.
 Sediul/Adresa: București, str. Av. Sănătescu nr. 48, sectorul 1
 Cod unic de înregistrare: RO11653560

**BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
pe anul 2019**

mii lei

		INDICATORI	Nr. rd.	Propuneri an 2019
0	1	2	3	4
I.		VENITURI TOTALE (Rd.1=Rd.2+Rd.5+Rd.6)	1	105.926,00
	1	Venituri totale din exploatare, din care:	2	105.826,00
		a) subvenții, cf. prevederilor legale în vigoare	3	169,00
		b) transferuri, cf. prevederilor legale în vigoare	4	0,00
	2	Venituri financiare	5	100,00
	3	Venituri extraordinare	6	0,00
II		CHELTUIELI TOTALE (Rd.7=Rd.8+Rd.20+Rd.21)	7	104.705,00
	1	Cheltuieli de exploatare, din care:	8	103.255,00
		A. cheltuieli cu bunuri si servicii	9	96.088,00
		B. cheltuieli cu impozite, taxe si varsaminte asimilate	10	100,00
		C. cheltuieli cu personalul, din care:	11	4.611,00
		C0 Cheltuieli de natură salarială(Rd.13+Rd.14)	12	3.373,00
		C1 ch. cu salariile	13	3.020,00
		C2 bonusuri	14	353,00
		C3 alte cheltuieli cu personalul, din care:	15	0,00
		cheltuieli cu plati compensatorii aferente disponibilizarilor de personal	16	0,00
		C4 Cheltuieli aferente contractului de mandat si a altor organe de conducere si control, comisii si comitete	17	1.145,00
		C5 Cheltuieli cu contributiile datorate de angajator	18	93,00
		D. alte cheltuieli de exploatare	19	2.456,00
	2	Cheltuieli financiare	20	1.450,00
	3	Cheltuieli extraordinare	21	0,00
III		REZULTATUL BRUT (profit/pierdere)	22	1.221,00
IV		IMPOZIT PE PROFIT	23	236,00
V		PROFITUL CONTABIL RĂMAS DUPĂ DEDUCEREA IMPOZITULUI	24	985,00
	1	Rezerve legale	25	61,05
	2	Alte rezerve reprezentând facilități fiscale prevăzute de lege	26	0,00
	3	Acoperirea pierderilor contabile din anii precedenți	27	0,00
	4	Constituirea surselor proprii de finanțare pentru proiectele	28	0,00
	5	Alte repartizări prevăzute de lege	29	0,00
	6	Profitul contabil rămas după deducerea sumelor de la Rd. 25, 26, 27, 28, 29	30	923,95
	7	Participarea salariaților la profit în limita a 10% din profitul net, dar nu mai mult de nivelul unui salariu de bază mediu lunar realizat la nivelul operatorului economic în exercițiul financiar de referință	31	92,40

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

8	Minimum 90% vărsăminte la bugetul de stat sau local în cazul regiilor autonome, ori dividende cuvenite acționarilor, în cazul societăților/ companiilor naționale și societăților cu capital integral sau majoritar de stat, din care:	32	914,71
	a) - dividende cuvenite bugetului de stat	33	914,71
	b) - dividende cuvenite bugetului local	33a	0,00
	c) - dividende cuvenite altor acționari	34	0,00
9	Profitul nerepartizat pe destinațiile prevăzute la Rd.31 - Rd.32 se repartizează la alte rezerve și constituie sursă proprie de finanțare	35	9,24
VI	VENITURI DIN FONDURI EUROPENE	36	0,00
VII	CHELTUIELI ELIGIBILE DIN FONDURI EUROPENE, din care	37	0,00
	a) cheltuieli materiale	38	0,00
	b) cheltuieli cu salariile	39	0,00
	c) cheltuieli privind prestarile de servicii	40	0,00
	d) cheltuieli cu reclama și publicitate	41	0,00
	e) alte cheltuieli	42	0,00
VIII	SURSE DE FINANȚARE A INVESTIȚIILOR, din care:	43	5.282,00
1	Alocații de la buget	44	0,00
	alocații bugetare aferente plății angajamentelor din anii anteriori	45	0,00
IX	CHELTUIELI PENTRU INVESTIȚII	46	5.282,00
X	DATE DE FUNDAMENTARE	47	
1	Nr. de personal prognozat la finele anului	48	53,00
2	Nr. mediu de salariați total	49	51,00
3	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natură salarială *)	50	5.387,25
4	Castigul mediu lunar pe salariat (lei/persoană) determinat pe baza cheltuielilor de natura salariala, recalculat cf. Legii anuale a bugetului de stat **) (Rd.13/Rd.49)/12*1000	51	5.132,35
5	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	52	2.075,02
6	Productivitatea muncii în unități valorice pe total personal mediu recalculata cf. Legii anuale a bugetului de stat (mii lei/persoană) (Rd.2/Rd.49)	53	2.075,02
7	Productivitatea muncii în unități fizice pe total personal mediu (cantitate produse finite/ persoană)	54	0,00
8	Cheltuieli totale la 1000 lei venituri totale (Rd.7/Rd.1)x1000	55	988,47
9	Plăți restante	56	0,00
10	Creanțe restante	57	1.500,00

*) Rd.50 = Rd.154 din Anexa de fundamentare nr.2

**) Rd.51 = Rd. 155 din Anexa de fundamentare nr.2

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ70050699XX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 224372